

HOOFDSTUK 26

OP LOSSE SCHROEVEN

Het begon al bijna te schemeren toen de zwarte Peugeot 206, beplakt met de letters *Auto Europe*, door de groene buitenwijken van Verona scheurde. Felix en Nielsen hadden er een rit van meer dan zes uur opzitten in de huurauto van Vittore, helemaal van Zwitserland naar Italië. Door een paar details die Nielsen onderweg opmerkte, wist hij waar ze zo ongeveer waren. Het waren enkele minder bekende en minder grote bezienswaardigheden die ze passeerden, zoals een verlaten windmolen, een kleine streekbrouwerij en een dorpskerkje, die een belletje deden rinkelen.

Op de avond voordat ze aan *Dossier QL1* begonnen had Nielsen foto's van die bezienswaardigheden gezien in het grote boek over de stad Verona. Hij kon zich het moment nog zo voor de geest halen. Hij lag in zijn hangmat en bekeek de plaatjes in het boek, toen Erika naar buiten kwam geslopen. Ze kon de slaap niet vatten, en vroeg Nielsen waarom hij dat boek over Verona las. Hij wist dat het ooit van pas zou kunnen komen.

Vittore had sluiptwegen uitgestippeld door de woeste natuur en kleine dorpjes aan de rand van Verona. Hij hield beide handen om het stuur geklemd en keek geconcentreerd voor zich uit. Hij wilde koste wat kost uit handen van de Italiaanse politie blijven. Vandaar ook zijn alternatieve route om Verona te bereiken.

Felix had de hele rit zijn mond gehouden en staaarde naar zijn geboeide handen. De computernerd zat met zijn gedachten bij Andre-

as en de mooie Erika. Wat zouden zij nu aan het doen zijn? Zouden ze zich ongerust maken over Felix en Nielsen? Zouden ze hen komen zoeken? Felix glimlachte bij de gedachte dat Erika hem misschien wel zou missen, dat ze nu pas zou beseffen wat voor een geweldige kerel hij eigenlijk was, en dat ze zich aan zijn voeten zou werpen wanneer hij terugkwam. *Oh Felix, wat heb ik je gemist!* Toen de Franse jongen fantaseerde dat Erika hem spontaan op de lippen zou kussen schudde hij zichzelf wakker. Dat beeld beantwoordde niet meer aan de werkelijkheid.

Vittore verliet de hoofdweg, reed verder door dichte bossen via een kronkelende, vergeten zandweg totdat ze bij een kanaal kwamen. Enkele oude gebouwen herinnerden aan de industrie die jaren geleden langs deze kunstmatige waterweg bloeide. Nu was er in de verre omtrek geen levende ziel meer te bekennen. Vittore stapte uit en ging naar de paaltjes die in het midden van de weg stonden. Het verroeste en scheve verkeersbord *verboden toegang* wilde hij graag negeren. Hij liep het verlaten industrieterrein op en begon door de oude spullen te zoeken.

‘Ja, daar heb je het al’, sprak Felix zijn eerste woorden die avond. ‘Als hij ons nu in dat water gaat gooien, dan is het jouw schuld.’

‘Hij gaat ons niet in dat water gooien.’

‘Nee, nee, natuurlijk niet. Maar als hij het *wel* doet, dan is het jouw schuld!’

Vittore verscheen weer op de zandweg en begon als een gek met een metalen buis op de paaltjes te rammen. Het scherpe geluid weerkaatste tussen de lege, betonnen gebouwen.

‘Oh, dat kan natuurlijk ook’, sneerde Felix. ‘Hij slaat onze schedel stuk met die metalen buis. Krak, krak!’

‘Als je niks zinnigs te zeggen hebt, houd dan gewoon je mond. Oké?’

Vittore had de paaltjes helemaal krom geslagen en glimlachte naar de twee jongens.

‘Zo zal het al wel beter lukken.’

Felix forceerde een glimlach, dacht *'Jaja, geflipte zot'*, en staarde vervolgens weer door het raampje naar buiten. De Peugeot draaide het smalle asfaltweggetje op dat tussen het kanaal en de uitgestrekte natuur slingerde.

Na ongeveer vijf minuten hield de weg op, bij een twee meter hoge betonnen muur die het stuwmeer in bedwang moest houden. Het oude beton was voor een groot deel overwoekerd met distels en onkruid. Vittore stapte uit en hielp de twee jongens uit de Peugeot. Met z'n drieën liepen ze naar de rand van het water. Ze stonden op een kleine dam. Als ze over de rand keken, zagen ze de rotsen die steil naar beneden liepen, tot bij een klein vissersdorpje. De verlaten huisjes in het dorpje stonden aan de oever van het gigantische meer. Nielsen en Felix begrepen onmiddellijk waar ze waren. Onder hen lag het spookdorp waar ze geweest waren en dat jaren geleden overspoeld werd door het vergiftigde water uit het stuwmeer. Die ecologische ramp had de hele bevolking uit het dorpje verjaagd.

De politie was een paar dagen geleden binnengevallen in een verlaten loods, daar in het spookdorp. Ze hadden er tevergeefs gezocht naar Rachele Traini en Laisa Blanco.

'Sorry dat we hierlangs moeten', fluisterde Vittore. *'Maar langs de hoofdweg zou de kans op een politiecontrole veel te groot zijn.'*

Vittore klauterde als eerste over de rotsen naar beneden. Nielsen en Felix hadden het extra moeilijk omdat hun handen nog steeds geboeid waren. De computernerd kon het dan ook niet laten om te mopperen bij elke stap of stoot.

'Verdorie, stomme klotestenen. Ik heb er schoon genoeg van! Die gek ook, met z'n onnozele boeien! Ik blijf hier gewoon staan. Het kan me niks meer schelen. Ik verzet geen voet meer!'

Vittore kende de weg door de onherbergzame natuur wonderwel, alsof op elke kromme boom een onzichtbare wegwijzer hing. Het duurde dan ook niet lang voor ze, zich een weg banend door het

hoge gras, bij een flink metalen hek uitkwamen. Nielsen – en ook Felix die er toch maar voor gekozen had om bij Nielsen te blijven – herkenden een paar half vergane machines en begrepen daardoor dat ze nu aan de achterkant van de loods stonden, daar waar ze de politie bespied hadden. De fijne zilveren draad die rondom het verroeste prikkeldraad gespannen was joeg toen elke seconde twintigduizend Volt door het metalen hekwerk.

‘Ik vermoed dat ze de stroom hebben uitgezet, maar ik ben niet zeker’, zei Vittore, en hij liep wat dichterbij naar het hek toe. Felix gaf Nielsen een subtiel teken: *Geef hem een duwtje!* Nielsen schudde het hoofd.

‘Misschien kan Felix controleren of er nog stroom op staat?’ stelde hij voor. Felix grinnikte.

‘Heel graag, Nielsen, maar je bent vergeten dat je vriend Vittore mijn MacBook en andere spullen van me heeft afgepakt.’

‘Sorry, die liggen nog in de auto’, antwoordde Vittore. Hij wreef met zijn voet over het zanderige oppervlak. Vanonder de droge grond kwam al snel een zware, metalen ring tevoorschijn. Die zat vast aan een betonnen luikje.

Vittore had, toen hij de loods enkele jaren geleden had opgeknapt, een deel van het rioleringsstelsel intact gelaten en omgebouwd. Een verborgen ingang aan de buitenkant van het hek kon immers nog wel eens van pas komen, had hij bedacht.

Vittore hielp Nielsen en Felix in de smalle betonnen koker voor hij zich er zelf ook in liet zakken. Met een klein zaklampje verlichtte hij het griezelige duister en begon op handen en voeten door het vuile, gecondenseerde water te kruipen. Felix beduidde zijn kameraad dat hij als eerste mocht volgen.

Nielsen voelde zich misselijk worden. Hij fantaseerde dat de betonnen buis steeds smaller en smaller zou worden, diep onder de grond in het donker, totdat hij uiteindelijk vast zou komen te zitten. Zijn middel zou beklemd raken tussen het ruwe beton. Zijn armen en benen zouden rond spartelen, hopeloos verloren. Nielsen moest er niet aan denken. Hij haalde diep adem, sloot even z’n ogen, en dwong zichzelf om de eerste meters af te leggen.

Na een vermoeiende tocht op handen en voeten van ongeveer honderd meter hield de buis op. Het lampje van Vittore scheen op een bakstenen muurtje. Nielsen wilde achteruit kruipen. Felix zat hem op de hielen. De jongen schoot in paniek.

‘Ik wil hier weg. Ik moet hier weg.’

‘Kalm’, fluisterde Vittore en hij stond voorzichtig op. Hij duwde met zijn schouders een zwaar luik omhoog en gluurde door de kier. Een paar papieren waaiden de rioolbuis in. Ze waren er!

De kamer lag helemaal overhoop. Papieren lagen slordig over de grond verspreid. De Italiaanse politie had haar werk blijkbaar grondig gedaan ... en zonder het minste respect!

‘Verdorie, de klootzakken’, mompelde Vittore terwijl hij Felix en Nielsen door het luik hielp. De jongens keken verbaasd om zich heen. Ze waren in het lab van Vittore!

De ingenieur had de loods een jaar of vijftien geleden gekocht en het was zijn persoonlijk plekje geworden om inspiratie op te doen. Hier kon hij in alle rust werken, problemen overpeinzen en wegvluchten van de hectische maatschappij.

‘In de winter zat ik hier soms maanden achter elkaar.’

‘Heel gezellig’, zei Felix terwijl hij de grauwe en koele muren van de loods bekeek.

‘Sommige mensen zullen mij inderdaad voor gek verklaren, als ze zouden horen dat ik hier mijn tijd door wilde brengen. Maar je kan je niet voorstellen hoe kalm en rustig het hier is. Je ziet of hoort de hele dag geen mens. Zalig!’

Toen Vittore maar bleef rommelen door de papieren die op de grond lagen, ging Nielsen naar hem toe en vroeg: ‘Wordt het nu eens geen tijd dat je *to the point* komt? Laisa en Rachele zijn nog altijd vermist en een vriendin van ons is misschien in gevaar.’

‘Ik hoop dat wat ik jullie wilde tonen er nog ligt.’

Vittore schuifelde de kamer uit. Felix schudde het hoofd naar Nielsen. Ze waren hun tijd aan het verdoen.

‘Hier!’ riep Vittore euforisch. De jongens beenden nieuwsgierig het

kantoor uit en kwamen in een klein archief terecht. Heel veel dozen waren opengemaakt door de Italiaanse politie. Mappen lagen aan flarden op de grond. De papieren stonden vol met elektrische schema's, plannetjes en lappen tekst in een onbegrijpelijk vakjargon.

Helemaal onderaan het rek waren een paar dozen ogenschijnlijk onaangeroerd, verstopt onder het tapijt van papier. Vittore trok een brede doos uit het metalen rek en legde die een paar schappen hoger neer.

Op de voorkant stond één simpele code: *ePG 1.1*.

Zelfs Felix stond nu geïntrigeerd te kijken. Hij was ongelooflijk nieuwsgierig.

'Jullie zullen je oren en ogen niet geloven', zei Vittore zacht en hij deed de kartonnen doos open ...

*

De eerste sterren vergezelden de halfvolle maan die boven het *Parco Regionale Della Lessinia* hing. In de academie heerste rust. Rond de klok van achten zaten de balletlessen er meestal op, al brandde er in de grote balletzaal nog licht. De vier grote ramen die aan de buitenkant op het meer uitkeken, wierpen gele vierkanten op het zacht golvende wateroppervlak. Erika kon in de bossen een paar flarden opvangen van de prachtige, bombastische muziek van Sergej Prokofiev. Andreas lag naast Erika verscholen in het hoge gras en tuurde door een verrekijker naar de academie.

'Florence komt niet meer naar buiten', fluisterde Erika. Het leek erop dat de balletmeisjes een extra les kregen van Moretti. Erika wist dat hij de meisjes zou drillen om de rollen uit *Romeo & Juliet* perfect uitgevoerd te krijgen.

Andreas knikte kort en gaf Erika de verrekijker, al had ze er niet om gevraagd.

Het meisje wist niet wat Andreas van plan was. Hun cover was om zeep, hun schuilhuis niet langer veilig.

'Als ik Nielsen nu eens zou kunnen bereiken ...' verzuchtte Andreas, spelend met z'n smartphone die hij om en om draaide.

Tussen de dikke stammen van het bos door ving Erika het zachte geronk van een auto op. Ze dook voor alle zekerheid wat verder weg in het gras. Het was met veel vertoon en lawaai dat een witte Mercedes SL300 over het grindpad naar de academie stooft. De vele butsen en schrammen waren nog altijd niet weggewerkt. Pablo Ricci had de afgelopen dagen blijkbaar andere dingen aan z'n hoofd gehad. De poorten waren gesloten en werden bewaakt door twee stevige kerels. Een van de mannen stak z'n hand op naar Pablo en toetste de code in aan de poort.

'En, heb je de code kunnen zien?' probeerde Erika punten te scoren.

'Hoezo? Wil jij soms naar binnen glijpen?' antwoordde Andreas droog. De academie infiltreren was nu zowat het slechtst mogelijke plan.

De Mercedes reed het binnenplein op. Andreas nam de verreijkjer en stelde scherp op de auto.

'Hoor je dat?' fluisterde Erika. 'De muziek is gestopt!'

'Ik denk dat de les erop zit', zei Andreas toen hij Enrico naar de witte Mercedes zag lopen. Pablo gaf de choreograaf een hand en overhandigde hem twee koffertjes: één uitgevoerd in rode metaalkleur, het andere in het blauw. Enrico leek een tevreden man want hij gaf de balletdanser een korte, maar welgemeende knuffel en een zoen op de wang.

'Kan je verder nog iets zien?' vroeg Erika. Andreas schudde het hoofd. Enrico liep met de koffertjes de academie weer in. De poort sloot zich automatisch en zou die avond waarschijnlijk niet meer opengaan.

'Wat nu? Hier valt niets meer te ondernemen!'

'En we hebben nog altijd niets gehoord van Nielsen of Felix', zei Erika ongerust. De situatie voor *Team Mortis* ging er steeds slechter uitzien.

Plotseling kwamen Pablo en een bewaker via een zijdeur naar buiten, klikten een zaklamp aan, en zochten met de lichtbundel het grasveld voor de academie af.

'Wat zijn die van plan?' vroeg Erika. Andreas haalde z'n schouders op.

‘Als Enrico de Zucht achter jou aan stuurde, dan zal hij die kerel nu langzamerhand wel gaan missen, denk je ook niet?’

Erika knikte. De choreograaf moest een vermoeden hebben dat er iets niet in de haak was.

‘Ik denk dat we het beste weg kunnen vluchten uit Verona’, zei Andreas gelaten.

‘En onze missie dan? Rachele Traini en Laisa Blanco?’

‘Je ziet toch dat de grond veel te heet wordt onder onze voeten?’

‘Misschien leven ze nog? Ben je vergeten dat we dit allemaal voor die meisjes hebben gedaan?’

‘Daar gaat het niet om’, sneerde Andreas. ‘Wat kunnen we nog doen? Met een half team, zonder schuiladres, zonder cover? We zoeken een motelletje voor vannacht, buiten de stad, en morgen probeer ik Brian Bailey te bereiken. We hebben hulp nodig.’

Erika wilde antwoorden, maar Andreas snoerde haar met zijn hand de mond.

‘Ik ben de oudste. Zolang er van Nielsen geen spoor is heb ik de leiding. Ik zet ons leven niet roekeloos op het spel.’

Erika besloot gewoon haar mond te houden. Ze zou Andreas toch niet op andere gedachten kunnen brengen.

Pablo en de bewaker waren ondertussen al genaderd met de zaklampen. Andreas nam Erika bij de arm en samen verdwenen ze tussen de bomen, het donker van de nacht in.